

fuldstændige Fortællelse. Dette maa retfærdiggjøre Forskjellen mellem de to Aar paa det ene Sted og de 3 Maanedere paa det andet Sted. Hvad Straffebestemmelserne angaar, have vi ligeledes i Overensstemmelse med, hvad jeg tillod mig at antyde ved 2den Behandling, troet, at det var det Bedste at komme bort fra det Udtryk, som var foreslaaet i Begyndelsen af 2den Sætning af § 26, nemlig „ikke bringe det til Sandsynlighed“. Vi have ikke fundet det rigtigt, at der opstilles en Formodning for eller imod, men vi have villet, at Spørgsmaalet om, hvorvidt den Paagjældende med Bevidsthed har handlet imod Patent-haverens Ret, skal afgjøres efter de almindelige Regler, saaledes at det altsaa bliver afhængigt af Domstolens hele Skjøn over de samtlige foreliggende Omstændigheder, om den lovstridige Hensigt kan anses konstateret eller ikke. I Forbindelse hermed have vi ment, at der var tilstrækkelig Grund til at foreslaa den mindste Bøde nedsat fra 100 Kr. til 50 Kr. Naar nu altsaa 2det Stykke af § 26 forenes med den nuværende § 27, bortfalder ganske naturlig Ordet „vitterlig“ i 2den Linie, idet Gjentagelsen af Lovovertrædelsen naturligvis forudsætter ganske de samme Vetingelser som den første Gang begaaede Overtrædelse. Endelig have vi under Nr. 17 stillet Forslag angaaende Fængselsstraffen. Naar der nemlig staar, at den Paagjældende skal anses med „Fængsel fra en Maaned til et Aar“, er der derunder ogsaa indbefattet Fængsel paa Band og Brød, og det have vi efter Sagens hele Beskaffenhed dog ment i og for sig vistnok var vel strengt. Der-til kommer, at i Almindelighed er det vistnok neppe heldigt, at der er Valg mellem simpelt Fængsel indtil et Aar og Band og Brød paa 6 Gange 5 Dage. Der kommer et Element ind i Straffen, naar man benytter Band og Brød, som giver den en særegen Karakter; men det er ganske vist, at det er Noget, som findes andre Steder i vor Lovgivning, og man kan ikke ubetinget erklære sig derimod. I nærværende Tilfælde have vi imidlertid ment, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at vælge mellem simpelt Fængsel og Fængsel paa Band og Brød, og vort Forslag gaar derfor ud paa, at i Stedet for „Fængsel fra en Maaned til et Aar“ skal der være en noget modereret Straf, nemlig „simpelt Fængsel fra 14 Dage til 6 Maanedere“.

Judenrigsministeren (Lobjensen): Som alt udtalt af den høitærede Ordfører har der forinden denne Behandling været givet mig Leilighed til at forhandle med Udvalget gennem dets Formand, og jeg skal derfor med Hensyn til de af Udvalget stillede Endringsforslag indskrænke mig til at udtale, at der med Hensyn til disse ikke findes nogen Meningsforskiel mellem mig og Udvalget, saaledes at jeg kun kan anbefale det ærede

Ordfører udvillende, at vedtage disse Forslag. Med Hensyn til de af mig stillede Endringsforslag ville de Herrer have set, at de i det Væsentlige gaa ud paa Redaktioner. De under Nr. 1, 2 og 3 stillede Forslag gaa ud paa at forandre „Udgang“ til „Ret“ eller „Rettighed“ og overhovedet at lade det træde noget nærmere frem, at der gives noget mere end en Udgang, at der virkelig, naar de i Loven indeholdte Vetingelser ere tilstede, og Patentsøgeren kan paa- vise at have holdt sig dem efterrettelige, er en Ret tilstede for ham til at faae Patent. Dette har jeg ønsket at give Udtryk ved de Forandringer, som de tre Forslag gaa ud paa. Jeg skal dog nævne, at Ordet „Ret“ eller „Rettighed“ dog allerede nu findes i Lovforslaget, nemlig baade i § 1, 3die Linie, i § 6, 2den Linie, § 7, 2den Linie, og § 8, 4de Linie, saa at jeg vel tør udtale mig derhen, at Forslagene væsentlig kun ere Redaktionsforandringer. — Hvad Forslaget under Nr. 4 angaar, er det af mig stillet, fordi det, som jeg allerede tillod mig at udtale ved 2den Behandling, forekom mig at være et noget vagt Udtryk, naar det i § 3 udtales: „naar dens Gjenstand i en væsentlig Henseende adskiller sig fra, hvad der allerede er bekjendt“. Det er nemlig meget vanskeligt at drage en Grændse mellem, hvad der er væsentligt, og hvad der er uvæsentligt, og særlig paa Grund af den Snappellabilitet, som er forbunden med den Afgjørelse, som skal finde Sted med Hensyn til, hvorvidt der skal gives Patenter eller ikke, forekommer det mig rigtigt, at man dog noget søger at præcisere, hvad der skal forstaaes ved væsentligt, og til den Ende er det Forslag stillet, som her findes opført under Nr. 4. — Hvad Forslagene under Nr. 5 og 6 angaar, ville ærede Medlemmer let se, at de i Et og Alt ere Redaktionsændringer. — Hvad Forslaget under Nr. 7 angaar, da er det begrundet i, at den Maade, hvorpaa Lovforslaget nu er affattet, formentlig er mindre heldig. Naar der nemlig i det sidste Punktum af § 8 staar: „Saa snart de 2 Aar ere udløbne, uden at Hovedopfinderens Fortrinsret er benyttet, foretages de fra Andre indkomne Begjæringer om Tillægspatenter til Afgjørelse paa sædvanlig Maade, idet de betragtes som indgivne den Dag, Fristen udløber“, saa vil jo dette afstedkomme, at samtlige Begjæringer om Tillægspatenter skulle betragtes som indgivne samme Dag, hvorved Patentkommissionen altsaa vil komme til at vælge, hvilken af de lige gamle Begjæringer den skal give Fortrinet. Det er en gennem hele Loven holdt Regel, at den, der først indgiver Begjæringer om et Patent ogsaa først vil faae et saadant. Naar nu altsaa Lo indgive Begjæringer om Tillægspatent, som gaar ud paa den samme Gjenstand, saa ville disse Begjæringer efter det sidste Punktum i § 8, saaledes som det nu er affattet, være at betragte som indkomne paa samme Dag. Der vilde altsaa